

Preklad tejto stránky bol vytvorený strojovým prekladom [Prepojenie]. Strojové preklady môžu obsahovať chyby, ktoré môžu znížovať ich zrozumiteľnosť a presnosť. Ombudsman nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné nezrovnalosti. Ak potrebujete najaktuálnejšie informácie a chcete mať právnu istotu, pozrite si zdrojovú verziu, ktorá sa nachádza na uvedenom odkaze angličtina. Ak potrebujete viac informácií, prečítajte si dokument o našej [jazykovej politike a politike prekladu](#) [Prepojenie].

Rozhodnutia vo veci 1010/2008/(AL)DK - Meškanie pri riešení žiadosti o prístup k dokumentom

Rozhodnutie

Prípad 1010/2008/(AL)DK - Otvorené dňa 29/04/2008 - Rozhodnutie z dňa 02/12/2009

Sťažovateľ v septembri 2007 požiadal o prístup k dokumentom Európskej komisie v súlade s nariadením 1049/2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie. Komisia poskytla odpoveď 4. marca 2008 udelením čiastočného prístupu k požadovaným dokumentom.

Sťažovateľ sa obrátil na ombudsmana so sťažnosťou na údajné nedostatočné riešenie žiadosti o prístup k dokumentom. Sťažovateľ sa sťažoval najmä na prílišné a neodôvodnené meškanie pri riešení jeho žiadosti.

Ombudsman vo svojom rozhodnutí zistil niekoľko nedostatkov v konaní Komisie, pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľa o prístup k dokumentom. K týmto nedostatkom došlo v súvislosti so žiadosťou o registráciu, splnenie uplatniteľných lehôt a poskytnutie odôvodnenia pre predĺženie lehôt.

Ombudsman však poznamenal, že k podobným nedostatkom došlo aj v sťažnosti 3697/2006/PB a že Komisia v danom prípade reagovala kladne na kritické a ďalšie poznámky ombudsmana. Komisia uviedla, že žiadosti o prístup k dokumentom sa bežne registrujú po ich prijatí alebo v prvý pracovný deň po ich prijatí, a že akékoľvek omeškanie registrácie by mohli zapríčiniť len mimoriadne okolnosti. Ďalej súhlasila, že v prípade, že je žiadateľ potrebné informovať o predĺžení počiatočnej lehoty, Komisia by tak mala urobiť skôr, ako príslušná lehota skutočne uplynie. Takisto uznala, že v prípade predĺženia lehoty by mala poskytnúť podrobné odôvodnenia.

Vzhľadom na tieto stanoviská a skutočnosť, že spätne datovali nedostatky zistené v uvedenej sťažnosti, ombudsman nepovažoval za potrebné uviesť kritickú poznámku.

Pokiaľ ide o vecné rozhodnutie Komisie neposkytnúť plný prístup k daným dokumentom, ombudsman zistil, že inštitúcia správnym spôsobom uplatnila príslušné ustanovenia nariadenia 1049/2001 o konzultácii tretej strany a ochrane verejného záujmu v rámci medzinárodných vzťahov.

O OKOLNOSTIACH, KTORÉ VIEDLI K PODANIU SŤAŽNOSTI

1. Medzinárodný fond na podporu vyradovania z prevádzky Ignalina (IIDSF) bol zriadený v roku 2000 na podporu vyradovania jadrovej elektrárne Ignalina v Litve z prevádzky. Správou IIDSF bola poverená Európska banka pre obnovu a rozvoj (EBOR). Európska komisia spolu so 14 bilaterálnymi darcovskými krajinami poskytla počiatočné príspevky do IIDSF. Pred pristúpením Litvy k EÚ sa v rámci programu PHARE sprístupnili finančné prostriedky. Po pristúpení sa vďaka novému programu, ktorý sa nazýva program Ignalina, ustanovený v protokole č. 4 k zmluve o pristúpení, sprístupnili oveľa väčšie finančné prostriedky.

2. Podľa nariadenia o rozpočtových pravidlách [1] je pojem „spoločné hospodárenie“ termín, na základe ktorého sa príspevky z rozpočtu Spoločenstva poskytujú do fondov s viacerými darcami, ktoré spravujú medzinárodné organizácie. K spoločnému riadeniu zvyčajne dochádza vtedy, keď sa pomoc poskytuje tretím krajinám. Komisia pokračovala vo svojom príspevku k IIDSF aj po pristúpení Litvy k EÚ a po vytvorení programu Ignalina. Bude naďalej prispievať do IIDSF, ako sa predpokladá vo finančnom výhlade na roky 2007 – 2013. Ak existuje spoločné hospodárenie, Komisia je povinná podpísať „dohodu o príspevku“ s príslušnou medzinárodnou organizáciou. Účelom takejto dohody je zabezpečiť splnenie požiadaviek Spoločenstva v súlade s ustanoveniami nariadenia o rozpočtových pravidlách týkajúcich sa transparentnosti, zásady riadneho finančného hospodárenia, oprávnenosti akcií a účasti, viditeľnosti využívania finančných prostriedkov Spoločenstva a prístupu k Dvoru audítorov. V dohode o príspevku sa určujú kľúčové prvky programu, ako je výber projektov, dohody o verejnom obstarávaní, uplatniteľný právny rámec, povinnosti príjemcov projektov, ako aj vzťah medzi Komisiou a v tomto prípade EBOR. Na vnútroštátnej úrovni bola Litva povinná podpísať rámcovú dohodu s EBOR s cieľom získať prístup k financovaniu IIDSF. Zapojenie sprostredkovateľskej organizácie do spoločného riadenia programu Spoločenstva v rámci EÚ znamená, že Komisia a orgány príslušného členského štátu nemajú nad programom priamu kontrolu. Výberom EBOR, ktorá nie je inštitúciou Spoločenstva, Komisia vystavuje riadenie programu mimo kontroly Európskeho parlamentu a európskeho ombudsmana. Komisia má preto osobitnú zodpovednosť za zabezpečenie úplnej transparentnosti a správneho vykonávania programu.

3. Dňa 11. septembra 2007 sťažovateľ konajúci v mene advokátskej kancelárie požiadal Európsku komisiu o prístup verejnosti k dokumentom v súlade s nariadením (ES) č. 1049/2001 [2] (ďalej len „nariadenie č. 1049/2001“). Sťažovateľ požiadal o prístup k „*dohodám o príspevku vrátane všetkých príloh na financovanie Medzinárodného fondu na podporu vyradovania z prevádzky Ignalina (IIDSF) spravovaného Európskou bankou pre obnovu a rozvoj*“

(EBOR) “. Sťažovateľ požiadal o prístup k dvom osobitným dohodám, dohoda o príspevku uzatvorená pred pristúpením Litvy k EÚ a dohoda o príspevku po pristúpení.

4. Komisia e-mailom z 18. septembra 2007 potvrdila prijatie pôvodnej žiadosti sťažovateľa o prístup k dokumentom a informovala ju, že v súlade s nariadením č. 1049/2001 dostane odpoveď do 15 pracovných dní.

5. Keďže Komisia *nedostala* odpoveď, sťažovateľ zaslal 11. októbra 2007 Komisii e-mail, v ktorom uviedol, že lehota uvedená v uvedenom liste Komisie uplynula a že „*v súlade s článkom 7 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 táto správa predstavuje našu **opakovanú žiadosť***“ (zdôraznenie v pôvodnom znení).

6. Komisia 6. novembra 2007 informovala sťažovateľa, že je potrebné predĺžiť lehotu na odpoveď o ďalších 15 pracovných dní, pretože nemohla získať všetky informácie potrebné na vykonanie riadnej analýzy žiadosti sťažovateľa a prijatie konečného rozhodnutia.

7. E-mailom z 27. novembra 2007 Komisia informovala sťažovateľa, že stále nie je schopný prijať konečné rozhodnutie o jeho žiadosti. Uviedla, že v súlade s článkom 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 sa musí o zverejnení požadovaných dokumentov poradiť s EBOR.

8. Dňa 4. marca 2008 Komisia odpovedala na opakovanú žiadosť sťažovateľa. Najprv označila dotknuté dokumenty ako i) dohodu o príspevku z obdobia pred pristúpením Litvy k EÚ (ďalej len „dohoda z roku 2002“), a ii) dohodu o príspevku po pristúpení (ďalej len „dohoda z roku 2006“).

9. Pokiaľ ide o dohodu z roku 2002, Komisia vysvetlila, že zahŕňa: i) výmenu listov medzi Komisiou a EBOR od januára 2001, pokiaľ ide o záväzok Európskeho spoločenstva pre IIDSF vo výške 115 miliónov EUR; a ii) finančné memorandum uzavreté v roku 2002 medzi Európskym spoločenstvom a prijímajúcou krajinou týkajúce sa príspevku Európskeho spoločenstva na IIDSF vo výške 80 miliónov EUR.

10. Pokiaľ ide o dohodu z roku 2006, Komisia vysvetlila, že pozostáva z osobitných podmienok a štyroch príloh (prílohy I – IV).

11. Komisia dospela k záveru, že k dohode z roku 2002 a k prílohe II k dohode z roku 2006 by sa mohol udeliť úplný prístup. Mohol by však poskytnúť len čiastočný prístup k osobitným podmienkam a prílohe IV k dohode z roku 2006. Prístup k zvyšným častiam dohody z roku 2006 bol zamietnutý.

12. Dňa 8. apríla 2008 sťažovateľ podal ombudsmanovi sťažnosť.

PREDMET VYŠETROVANIA

13. Dňa 29. apríla 2008 ombudsman začal vyšetrovanie týchto tvrdení a tvrdení:

Komisia sa riadne nevybavila a neodpovedala na svoju žiadosť o prístup k dokumentom.

Navrhovateľ tvrdil, že Komisia by mala:

- poskytnúť mu prístup k prílohe 1 k memorandu o financovaní z roku 2002; a
- poskytnúť úplný prístup k dokumentom dohody z roku 2006.

VYŠETROVANIE

15. Ombudsman 29. júna 2008 požiadal Komisiu, aby predložila stanovisko. Komisia zaslala svoje stanovisko 23. júla 2008. Stanovisko Komisie bolo zaslané sťažovateľovi s výzvou na predloženie pripomienok. Sťažovateľ zaslal svoje pripomienky 13. októbra 2008.

ANALÝZA A ZÁVERY OMBUDSMANA

A. Podozrenie, že Komisia sa riadne nevybavila a neodpovedala na žiadosť sťažovateľa o prístup k dokumentom

Argumenty predložené ombudsmanovi

16. Sťažovateľ tvrdil, že Komisia riadne nevybavila svoju žiadosť o prístup k dokumentom a neodpovedala na ňu, pretože i) došlo k nadmerným a neodôvodneným oneskoreniam pri vybavovaní jej žiadosti Komisiou; ii) poskytla nesprávne a neúplné dokumenty; a iii) nedodrжала právne predpisy Spoločenstva, ktoré sa konkrétne týkajú prístupu k dokumentom v súvislosti s dohodou z roku 2006. Sťažovateľ vysvetlil, že svoju žiadosť o prístup k uvedeným dokumentom zaslal 11. septembra 2007, ale Komisia ju zaregistrovala až 18. septembra 2007. Sťažovateľ podal 11. októbra opakovanú žiadosť. V dňoch 6. a 27. novembra 2007 Komisia zaslala dve odpovede. Až 4. marca 2008 zaslala svoju vecnú odpoveď. Sťažovateľ sa domnieval, že konzultácie s EBOR sú neodôvodnené a príliš zdĺhavé a že sú v rozpore s článkom 5 ods. 5 rozhodnutia Komisie K(2001) 3714 [3]. Komisia okrem toho poskytla dokumenty, ktoré sa v skutočnosti týkali Slovenska, a nie Litvy (nesprávny dokument). Okrem toho Komisia neposkytla sťažovateľovi *pravidlá fondu* [4], ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou finančného memoranda (neúplné poskytnutie dokumentov). Napokon Komisia neprimerane využila ustanovenie nariadenia č. 1049/2001 týkajúce sa konzultácií s tretími stranami a ochrany verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy. Porušila teda príslušnú právnu úpravu Spoločenstva.

17. Komisia vo svojom stanovisku najprv poukázala na to, že požadované dokumenty sú dvojstranné, zmluvné dokumenty podpísané Komisiou a tretou osobou. Keďže sú spoluautormi dokumentov, uplatňuje sa článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001. Okrem toho, ako sa uvádza v odpovedi Komisie zo 4. marca 2008, EBOR výslovne namietala proti sprístupneniu požadovaných dokumentov, Komisia sa rozhodla analyzovať obsah každého z dokumentov s cieľom posúdiť, ktoré časti by sa mohli sprístupniť bez toho, aby boli ohrozené oprávnené

záujmy EBOR. Toto posúdenie zahŕňalo konzultácie s rôznymi útvarmi Komisie. Tento prístup bol v súlade s rozhodnutím Komisie K(2001) 3714. Komisia okrem toho zdôraznila, že EBOR je medzinárodnou organizáciou zriadenou viacerými zvrchovanými štátmi a nerešpektovanie jej oprávnených záujmov by nevyhnutne poškodilo vzťahy EÚ s touto medzinárodnou organizáciou. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že „nemohol nájsť žiadnu výnimku podľa práva Spoločenstva, ktorá by Komisii umožňovala predĺžiť zákonom stanovené lehoty“, Komisia uviedla, že nikdy netvrdila, že takáto výnimka existuje. Komisia vo svojom liste z 27. novembra 2007 informovala sťažovateľa, že nemôže dodržať lehotu, uviedla dôvody a ospravedlnila sa. Oneskorenie Komisie neporušilo právo sťažovateľa zaručené článkom 8 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 podať žalobu na Súdny dvor alebo podať sťažnosť ombudsmanovi, ak inštitúcia neodpovie v stanovenej lehote, ktorá sa považuje za zápornú. Komisia dospela k záveru, že napriek námietkam EBOR využila dodatočný čas na to, aby sťažovateľovi poskytla čo najširší prístup k príslušným dokumentom.

18. Sťažovateľ vo svojich pripomienkach uviedol, že je neprijateľné, aby Komisia trvala sedem dní na registráciu svojej žiadosti. Okrem toho v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 Komisia neodpovedala na svoju pôvodnú žiadosť do 15 pracovných dní od dátumu registrácie. Vzhľadom na skutočnosť, že Komisia tvrdila, že poskytla úplný prístup k dokumentom týkajúcim sa dohody z roku 2002, sa sťažovateľ domnieva, že preto mohol sprístupniť tieto dokumenty oddelene od dokumentov týkajúcich sa dohody z roku 2006, čím sa zabránilo ďalšiemu oneskoreniu spôsobenému prebiehajúcim konzultačným postupom týkajúcim sa dohody z roku 2006. Bez ohľadu na to, či bolo správne začať konzultácie s EBOR, Komisia mala v súlade s článkom 2 rozhodnutia Komisie K(2001) 3714 dodržať lehotu 30 pracovných dní na rozhodnutie o žiadosti. Komisia tvrdila, že sťažovateľ mohol začať konanie na Súdnom dvore alebo podať sťažnosť ombudsmanovi. V odpovedi sťažovateľ poukázal na to, že tak článok 19 kódexu dobrej správnej praxe, ako aj článok 8 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 vyžadujú, aby: „v prípade úplného alebo čiastočného zamietnutia inštitúcia informuje žiadateľa o opravných prostriedkoch, ktoré má k dispozícii.“ Komisia však neinformovala sťažovateľa o jeho okamžitých možnostiach odvolania. Sťažovateľ napokon uviedol, že Komisia zaslala svoju konečnú odpoveď tri mesiace po svojom predchádzajúcom liste a že od podania pôvodnej žiadosti uplynulo takmer šesť mesiacov.

Posúdenie ombudsmana

O údajne neprimeraných a neodôvodnených oneskoreniach pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa

19. Sťažovateľ podal 11. septembra 2007 žiadosť o prístup k dokumentom. Dňa 18. septembra 2007 Komisia žiadosť zaevidovala a sťažovateľa o tom informovala elektronickou poštou zaslanou v ten istý deň.

20. Pokiaľ ide o registráciu prvotných žiadostí o prístup k dokumentom, článok 7 nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„1. Žiadosť o prístup k dokumentu sa vybavuje bezodkladne. Žiadateľovi sa zašle potvrdenie o prijatí“.

21. Ombudsmanka pripomína, že v nariadení č. 1049/2001 sa nestanovujú žiadne osobitné pravidlá týkajúce sa času potrebného na registráciu žiadosti o prístup k dokumentom. Ombudsman sa však domnieva, že by nemalo dochádzať k zbytočným prieťahom pri registrácii takýchto žiadostí, keďže účel uvedenej povinnosti *urýchlene* vybaviť žiadosti by sa nemohol dosiahnuť, ak by Komisia mala diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o to, kedy by sa žiadosť mala zaregistrovať. (Takáto diskrečná právomoc by zase ovplyvnila lehotu na vybavenie takejto žiadosti.) Podľa názoru ombudsmana povinnosť vybavovať žiadosti rýchlo znamená, že Komisia by mala organizovať svoje administratívne služby, aby sa zabezpečilo, že registrácia sa zvyčajne uskutoční najneskôr v prvý pracovný deň po prijatí žiadosti. Vzhľadom na skutočnosť, že Komisii trvalo päť pracovných dní na registráciu pôvodnej žiadosti sťažovateľa, ombudsman sa domnieva, že Komisia nesplnila uvedenú povinnosť.

22. Pokiaľ ide o vybavovanie prvotných žiadostí, v článku 7 nariadenia č. 1049/2001 sa ďalej stanovuje, že:

„... Do 15 pracovných dní od registrácie žiadosti inštitúcia buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a poskytne prístup v súlade s článkom 10 v uvedenej lehote, alebo v písomnej odpovedi uvedie dôvody úplného alebo čiastočného zamietnutia žiadosti... 4. Ak inštitúcia neodpovie v stanovenej lehote, žiadateľ môže podať opakovanú žiadosť.“

23. Ombudsman poznamenáva, že sťažovateľ nespochybňuje, že neposkytnutie odpovede Komisiou do 15 pracovných dní od dátumu registrácie pôvodnej žiadosti (18. septembra 2007) predstavovalo implicitné zamietnutie uvedenej žiadosti a že táto skutočnosť oprávňovala sťažovateľa na predloženie opakovanej žiadosti.

24. Dňa 11. októbra 2007 sťažovateľ predložil opakovanú žiadosť. Dňa 12. októbra 2007 ju Komisia zaregistrovala a informovala o tom sťažovateľa e-mailom v ten istý deň. Dňa 6. novembra 2007 však Komisia písomne informovala sťažovateľa, že:

„Váš žiadosť sa v súčasnosti spracováva. Keďže sme však stále nezhrmali všetky prvky, ktoré potrebujeme na riadnu analýzu vašej žiadosti, aby sme mohli prijať konečné rozhodnutie, nebudeme môcť odpovedať na Vašu opakovanú žiadosť v stanovenej lehote. Preto musíme túto lehotu predĺžiť o ďalších 15 pracovných dní v súlade s článkom 8 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Nový termín uplynie 27. novembra 2007. Ospravedlňujem sa za akékoľvek nepríjemnosti, ktoré toto oneskorenie môže spôsobiť.“

25. Pokiaľ ide o opakované žiadosti, v článku 8 (Spracovanie opakovaných žiadostí) sa stanovuje, že:

„1. Opakovaná žiadosť sa vybavuje bezodkladne. Do 15 pracovných dní od registrácie takejto žiadosti inštitúcia buď povolí prístup k požadovanému dokumentu a poskytne prístup... 2. Vo výnimočných prípadoch, napríklad v prípade žiadosti týkajúcej sa veľmi dlhého dokumentu alebo veľmi veľkého počtu dokumentov, sa lehota stanovená v odseku 1 môže predĺžiť o 15 pracovných dní za predpokladu, že žiadateľ je vopred informovaný a že sú uvedené podrobné

dôvody. “

26. Podľa názoru ombudsmana je jasné, že účelom krátkych lehôt stanovených v nariadení č. 1049/2001 je zabezpečiť úplné dodržiavanie práva na prístup. Akékoľvek nedodržanie týchto lehôt teda predstavuje prípad nesprávneho úradného postupu. Keďže sťažovateľ predložil opakovanú žiadosť 11. októbra 2007, Komisia o nej mala rozhodnúť najneskôr 2. novembra 2007. Až 6. novembra 2007 však sťažovateľa informoval o predĺžení pôvodnej lehoty. Ombudsmanka konštatuje, že hoci toto oneskorenie bolo obmedzené, skutočnosťou zostáva, že Komisia neinformovala sťažovateľa vopred o predĺžení lehoty na odpoveď na jej opakovanú žiadosť.

27. V nadväznosti na svoje rozhodnutie predĺžiť lehotu na odpoveď na opakovanú žiadosť mala Komisia prijať rozhodnutie najneskôr do 27. novembra 2007. Dňa 27. novembra 2007 však Komisia napísala sťažovateľovi:

„ (...) lehota na odpoveď na Vašu opakovanú žiadosť bola podľa článku 8 ods. 2 nariadenia predĺžená o 15 pracovných dní. Táto predĺžená lehota dnes vyprší. Žiaľ, stále sme neboli schopní dokončiť analýzu Vašej žiadosti, a preto sme ešte neboli schopní poskytnúť vám konečnú odpoveď. Dôvodom je najmä skutočnosť, že v záujme správneho posúdenia záležitosti a v súlade s článkom 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 sme sa radili s EBOR, pokiaľ ide o jej stanovisko k sprístupneniu požadovaných dokumentov. Môžem vás však ubezpečiť, že robíme všetko pre to, aby sme vám čo najskôr poskytli konečnú odpoveď. Lútujem toto ďalšie oneskorenie a úprimne sa ospravedlňujem za akékoľvek nepríjemnosti, ktoré by to mohlo spôsobiť .

28. Podobne ako v článkoch 7 a 8 nariadenia č. 1049/2001 sa v článku 2 rozhodnutia Komisie K(2001) 3714 stanovuje, že „Komisia odpovie na prvotné a opakované žiadosti o prístup do pätnástich pracovných dní odo dňa registrácie žiadosti. V prípade zložitých alebo objemných žiadostí sa lehota môže predĺžiť o pätnásť pracovných dní. “

29. Ombudsman poukazuje na to, že ani nariadenie č. 1049/2001, ani rozhodnutie Komisie K(2001) 3714 nestanovujú ďalšie predĺženie už predĺženej lehoty na rozhodnutie o (počiatočnej alebo opakovanej) žiadosti o prístup k dokumentom. Keďže Komisia dvakrát predĺžila lehotu na odpoveď na opakovanú žiadosť sťažovateľa, ombudsmanka dospela k záveru, že Komisia nedodržala uvedené nariadenie a rozhodnutie Komisie.

30. Okrem toho sa v článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 vyžaduje, aby Komisia poskytla žiadateľovi „podrobné dôvody“ na predĺženie lehoty. To, čo predstavuje dostatočne podrobné odôvodnenie v zmysle uvedeného ustanovenia, sa môže v jednotlivých prípadoch líšiť v závislosti od relevantných okolností. Samotný všeobecne formulovaný odkaz na skutočnosť, že Komisia „nezhromaždila všetky prvky potrebné na vykonanie riadnej analýzy žiadosti [sťažovateľa] s cieľom prijať konečné rozhodnutie“, však nemôže uspokojiť uvedenú požiadavku. Podobne vyhlásenie, že Komisia „stále nebola schopná dokončiť analýzu žiadosti [sťažovateľa], a teda ešte nie je schopná poskytnúť jej konečnú odpoveď“, [najmä preto] na účely správneho posúdenia veci... [Komisia] konzultovala s EBOR, pokiaľ ide o jej stanovisko, pokiaľ ide o zverejnenie požadovaných dokumentov, "nemôže splniť uvedenú povinnosť. Takéto

vyhlásenia neobsahujú primerané prvky, ktoré by umožnili preskúmať, či je predĺženie v konkrétnom prípade odôvodnené. Skôr by bolo vhodné vysvetliť, prečo Komisia nemohla získať informácie potrebné na analýzu žiadosti, prečo musela byť konzultovaná s treťou stranou a prečo sa konzultácia nemohla ukončiť skôr. V tomto prípade sa ombudsman domnieva, že vyhlásenia Komisie nepredstavujú „podrobné dôvody“ v zmysle článku 8 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.

31. Ombudsman okrem toho pripomína, že článok 5 ods. 5 rozhodnutia Komisie K(2001) 3714 stanovuje:

„Konzultovaný autor tretej strany má lehotu na odpoveď, ktorá nesmie byť kratšia ako päť pracovných dní, ale musí umožniť Komisii dodržať svoje vlastné lehoty na odpoveď. Ak sa v stanovenej lehote nedostane odpoveď alebo ak tretia strana nie je výsledovateľná alebo nie je identifikovateľná, Komisia rozhodne v súlade s pravidlami o výnimkách v článku 4 nariadenia (ES) č. 1049/2001, pričom zohľadní oprávnené záujmy tretej strany na základe informácií, ktoré má k dispozícii.“

32. Je zrejmé, že Komisia nemôže odôvodniť omeškanie pri vybavovaní žiadosti o prístup k dokumentom z dôvodu, že musí konzultovať s tretími osobami. Keďže Komisia neposkytla svoju konečnú odpoveď na opakovanú žiadosť sťažovateľa z 11. októbra 2007, teda do 4. marca 2008, teda takmer päť mesiacov po jej podaní, ombudsman konštatuje, že Komisia nedodržala ustanovenia nariadenia č. 1049/2001 o bezodkladnom vybavovaní žiadostí o prístup k dokumentom.

33. Ombudsmanka vo všeobecnosti konštatuje, že z ďalej uvedených dôvodov došlo k nadmerným a neodôvodneným oneskoreniam pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa o prístup k dokumentom zo strany Komisie. Predovšetkým sa domnieva, že Komisia:

- porušil článok 7 nariadenia č. 1049/2001 tým, že si vyžiadal päť pracovných dní na registráciu pôvodnej žiadosti sťažovateľa,
- porušil článok 8 nariadenia č. 1049/2001 tým, že sťažovateľa vopred neinformoval o predĺžení lehoty na odpoveď na jeho opakovanú žiadosť;
- v rozpore s uvedenými dvoma článkami nariadenia č. 1049/2001 predĺžením už predĺženej lehoty na rozhodnutie o opakovanej žiadosti;
- porušil článok 8 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 tým, že neposkytol podrobné dôvody na predĺženie lehôt; a že to
- svoju konečnú odpoveď na opakovanú žiadosť sťažovateľa z 11. októbra 2007 poskytol až 4. marca 2008, t. j. takmer o päť mesiacov neskôr, čo predstavuje nadmerné a neodôvodnené omeškanie.

34. V tejto súvislosti ombudsman odkazuje na sťažnosť 3697/2006/PB, ktorá sa týkala podobných okolností. Vo svojom rozhodnutí o ukončení tejto sťažnosti zistil aj prípady nesprávneho úradného postupu, pokiaľ ide o nedodržanie uvedených ustanovení Komisiou. Preto vo svojom rozhodnutí z 22. októbra 2007 uviedol relevantné kritické a ďalšie poznámky. Listom z 19. januára 2009 Komisia odpovedala ombudsmanovi v súvislosti s jeho kritickými a ďalšími pripomienkami týkajúcimi sa sťažnosti 3697/2006/PB. Vo svojej odpovedi uviedla, že

žiadosti o prístup k dokumentom sa zvyčajne registrujú po prijatí alebo v prvý pracovný deň po prijatí a že akékoľvek oneskorenie registrácie môže byť spôsobené len výnimočnými okolnosťami. Komisia súhlasila s ombudsmanom, že žiadateľ o prístup k dokumentom by mal byť informovaný o predĺžení lehoty na odpoveď pred jej skutočným uplynutím. Napokon sa tiež zhodla na tom, že by mala dotknutému žalobcovi poskytnúť podrobnejšie vysvetlenia, pokiaľ ide o dôvody predĺženia lehoty.

35. Vzhľadom na odpoveď Komisie na pripomienky ombudsmana uvedené v jeho rozhodnutí o sťažnosti 3697/2006/PB, ktorá je k dispozícii na internetovej stránke ombudsmana a ktorá nasleduje po uvedených nedostatkoch, ombudsman verí, že Komisia bude vybavovať budúce žiadosti o prístup k dokumentom v súlade s postupmi, na ktoré sa odvoláva v tejto odpovedi. Vzhľadom na tieto okolnosti ombudsman nepovažuje za potrebné vydať kritickú poznámku v súvislosti so svojimi zisteniami uvedenými v bode 33 vyššie.

Poskytnutie nesprávnych dokumentov

36. Podľa sťažovateľa jej Komisia poskytla prílohu A k finančnému memorandu (ďalej len „všeobecné podmienky týkajúce sa finančného memoranda“), v ktorej sa vláda Slovenska označuje za príjemcu. Žiadosť sťažovateľa sa však týkala Litvy. Komisia vo svojom stanovisku vyjadrila poľutovanie nad touto nepresnosťou. Zdôraznil však, že predmetný dokument je štandardným dokumentom, v ktorom sú uvedené všeobecné podmienky. Jeho obsah zostáva rovnaký, bez ohľadu na prijímajúcu krajinu. Sťažovateľ poznamenal, že napriek uvedeným vysvetleniam ešte nedostal správne dokumenty.

37. Ombudsman poznamenáva, že 23. októbra 2009 mu Komisia v nadväznosti na jeho osobitnú žiadosť zaslala kópiu všeobecných podmienok týkajúcich sa memoránd o financovaní uzavretých s Litvou [5]. Vysvetlila tiež, že keďže tento dokument obsahuje všeobecné podmienky pre štandardné finančné memorandá, sú rovnaké pre Litvu a Slovensko. Dodala, že sťažovateľovi poskytla dokument týkajúci sa Slovenska, pretože príloha A k dokumentu týkajúcemu sa Litvy bola neúplná, t. j. chýbala strana 7 a elektronická verzia neexistuje. Zdôraznila, že jediným rozdielom medzi slovenskou a litovskou verziou je vymedzenie pojmu „príjemca“ v prvom riadku dokumentu. Vzhľadom na ustanovenie tohto dokumentu a na uvedené vysvetlenia sa ombudsman domnieva, že Komisia podnikla príslušné kroky na vyriešenie tohto aspektu sťažnosti.

Neúplné poskytnutie dokumentov

38. Sťažovateľ poukazuje na to, že Komisia vo svojej odpovedi zo 4. marca 2008 tvrdila, že poskytla úplný prístup k dohode z roku 2002. Medzi tieto osobitné podmienky patria osobitné podmienky (príloha C), ktoré odkazujú na doplňujúcu prílohu, *pravidlá fondu*. Sťažovateľovi však neboli poskytnuté *pravidlá fondu*. Komisia preto neposkytla úplný prístup k požadovaným dokumentom. Komisia vo svojom stanovisku vysvetlila, že sa domnieva, že otázka prístupu k *pravidlám fondu* bola pokrytá jej odpoveďou na žiadosť o prístup k dohode z roku 2006. Keďže úplný prístup k osobitným podmienkam dohody z roku 2006 bol výslovne zamietnutý, sťažovateľ nesprávne dospel k záveru, že Komisia najprv implicitne povolila prístup a potom výslovne

zamietla prístup k *pravidlám fondu* .

39. Ombudsman poznamenáva, že Komisia vo svojej odpovedi zo 4. marca 2008 uviedla, že dohoda z roku 2002 pozostávala z:

- výmena listov medzi Komisiou a EBOR od januára 2001 týkajúca sa záväzku Európskeho spoločenstva pre IIDSF vo výške 115 miliónov EUR; a
- finančné memorandum uzavreté v roku 2002 medzi Európskym spoločenstvom a prijímajúcou krajinou týkajúce sa príspevku Európskeho spoločenstva do fondu IIDSF vo výške 80 miliónov EUR.

Komisia poskytla úplný prístup k týmto dokumentom.

40. Ombudsman tiež poznamenáva, že v tej istej odpovedi Komisia definovala dohodu z roku 2006 ako dvojstranný zmluvný dokument medzi Komisiou a EBOR podpísaný v roku 2006. Zmluva je založená na štandardnej dohode o príspevku s medzinárodnou organizáciou, ktorá je verejne dostupná na internete [6] . Osobitné podmienky, na ktoré sa odvoláva sťažovateľ, sú založené na štandardnom texte s premennými, ktoré sú špecifické pre jednotlivé dohody. Keďže obsahuje „*osobitné podmienky dohodnuté medzi stranami a obsahuje informácie špecifické pre EBOR*“ a keďže EBOR odmietla prístup k dokumentu z dôvodu jeho povahy, Komisia „*uprednostnila nezverejnenie informácií*“.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené ombudsman chápe tvrdenie sťažovateľa, že Komisia nesprávne tvrdila, že poskytla *úplný* prístup k dohode z roku 2002, pretože neumožnila prístup k *pravidlám fondu* , ktorý je jednoznačne súčasťou tejto dohody. Ombudsman sa domnieva, že tento argument nie je opodstatnený za predpokladu, že *pravidlá fondu* , ku ktorým nebol udelený prístup, sa majú považovať za súčasť dohody z roku 2002. Zdá sa však, že Komisia tvrdí, že otázka prístupu verejnosti k *pravidlám fondu* sa riešila pri skúmaní žiadosti o prístup k dohode z roku 2006, keďže uvedené pravidlá sú súčasťou dohody z roku 2002 aj dohody z roku 2006. Odpoveď na žiadosť sťažovateľa o prístup mohla byť v tejto súvislosti nepochybne jasnejšia, ale keďže ombudsman posúdi vecný aspekt prístupu podrobnejšie nižšie, nepovažuje za potrebné sa podrobnejšie zaoberať týmto aspektom prípadu.

Nedodržiavanie právnych predpisov Spoločenstva osobitne týkajúcich sa prístupu k dokumentom v súvislosti s dohodou z roku 2006

42. Sťažovateľ tvrdil, že Komisia nebola povinná konzultovať s EBOR, keďže dohodu z roku 2006 a všetky jej prílohy vypracovala Komisia a niektoré z nich dokonca vypracovala Komisia. Podľa nariadenia č. 1049/2001 sa konzultácia v skutočnosti vyžaduje len vtedy, ak príslušný dokument pochádza od tretej strany alebo bol autorom tretej strany. Keďže to tak nie je v prípade osobitných podmienok, Komisia nedodržala príslušné ustanovenia právnych predpisov Spoločenstva. Okrem toho bez ohľadu na to, či Komisia správne konzultovala s EBOR, Komisia sa nesprávne odvolala na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001, konkrétne na to, že zverejnenie dohody z roku 2006 by narušilo ochranu verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy. Okrem toho je otáznave tvrdenie Komisie, že zverejnenie by znížilo ochotu EBOR spolupracovať s Európskym spoločenstvom a poškodilo by stratégiu

Spoločenstva vo vzťahoch s týmto medzinárodným orgánom. EBOR je medzinárodná organizácia, ktorá podľa dohody o jej založení musí úzko spolupracovať so svojimi členmi vrátane Európskeho spoločenstva.

43. Komisia vo svojom stanovisku uznala, že jej útvary vypracovali osobitné podmienky a prílohu II (k ktorým bol udelený úplný prístup). Poukázal však na to, že zvyšné dokumenty pochádzajú od EBOR. Okrem toho uviedla, že osobitné podmienky odrážajú výsledok rokovaní s EBOR a pozostávajú z toho, na čom sa zmluvné strany dohodli. EBOR je teda spoluautorom zmluvnej dohody. Komisia sa preto domnievala, že EBOR má podľa nariadenia č. 1049/2001 právo na konzultáciu. Okrem toho samotný sťažovateľ pripustil, že *pravidlá fondu sú* dokumentom, ktorý vypracovala EBOR. Pokiaľ ide o ochranu verejného záujmu, Komisia tvrdila, že EBOR je dôležitým partnerom Európskeho spoločenstva. Spolupracujú vo viacerých krajinách, prispievajú k hospodárskemu rozvoju a riadia programy v mene Spoločenstva. Vzťahy s ním sú založené na vzájomnej dôvere a spolupráci. Bolo by to v rozpore s týmito zásadami a bolo by škodlivé pre vzťahy s EBOR, ak by Komisia zverejnila dokumenty bez ohľadu na želania EBOR. V skutočnosti zavedením výnimky stanovenej v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 zákonodarca Spoločenstva uviedol, že je potrebné zohľadniť stanovisko tretích strán. Komisia sa domnieva, že EBOR má lepšie predpoklady na to, aby posúdila, či by zverejnenie dokumentov, ktoré pochádzajú z nej alebo spoluautorovala, poškodilo jej oprávnené záujmy.

44. Pokiaľ ide o konzultácie, ombudsman najprv poznamenáva, že článok 4 ods. 4 (Výnimky) nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„4. Pokiaľ ide o dokumenty tretích strán, inštitúcia konzultuje s tretou stranou s cieľom posúdiť, či je uplatniteľná výnimka v odseku 1 alebo 2, pokiaľ nie je jasné, že dokument sa zverejní alebo sa nezverejní.“

V tejto súvislosti ombudsman poukazuje na to, že inštitúcie Spoločenstva majú povinnosť, a nie možnosť konzultovať s tretími stranami, ak sú doručené žiadosti o prístup k dokumentom tretích strán, pokiaľ nie je inštitúcii jasné, či by sa mal alebo nemal poskytnúť prístup. Okrem toho, aj keď požadovaný dokument nie je v pravom zmysle slova dokumentom tretej strany, ombudsman nechápe, prečo by inštitúcie Spoločenstva pri vybavovaní žiadosti o prístup k takémuto dokumentu nemali mať možnosť konzultovať s inými orgánmi, pokiaľ ide o ich vlastné posúdenie žiadosti, bez striktného uplatnenia článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001. Takáto konzultácia by určite zvýšila možnosť, aby inštitúcie Spoločenstva vrátane Komisie mohli pri posudzovaní uplatniteľnosti výnimky stanovenej v článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 poskytnúť objektívnejšie stanovisko. Ombudsmanka však poznamenáva, že takéto potenciálne konzultácie nemožno použiť na odôvodnenie oneskorení v rozhodovacom postupe Komisie.

45. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ombudsman konštatuje, že Komisia neporušila nariadenie č. 1049/2001, keď konzultovala s EBOR o prípadnom zverejnení dohody z roku 2006.

46. Pokiaľ ide o ochranu verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy, ombudsman

poznamenáva, že článok 4 ods. 1 (Výnimky) nariadenia č. 1049/2001 stanovuje:

„ 1. Inštitúcie zamietnu prístup k dokumentu, ak by sa zverejnením porušila ochrana:

a) verejný záujem, pokiaľ ide o:

... — medzinárodné vzťahy... Spoločenstva alebo členského štátu. “

47. Ombudsman poznamenáva, že výnimky stanovené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú formulované povinne. Inštitúcie sú preto povinné odmietnuť prístup k dokumentom, na ktoré sa vzťahuje niektorá z výnimiek, po preukázaní existencie relevantných okolností [7] . Ombudsman ďalej poznamenáva, že Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy v súvislosti s rozhodnutím o zamietnutí prístupu, ktoré je založené *okrem iného* na ochrane verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov [8] . V dôsledku toho sa rozsah preskúmania v tejto súvislosti musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a povinnosti odôvodnenia, vecnej správnosti skutkového stavu a existencie zjavne nesprávneho posúdenia alebo zneužitia právomoci [9] . Pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia, ombudsman pripomína, že hoci prináleží dotknutej inštitúcii, aby v každom jednotlivom prípade preukázala, že dokumenty, ku ktorým sa žiada prístup, skutočne patria do pôsobnosti výnimiek uvedených v nariadení č. 1049/2001, nemusí byť možné uviesť dôvody odôvodňujúce potrebu dôvernosti každého jednotlivého dokumentu bez toho, aby bol sprístupnený obsah dokumentu, a tým zbavil výnimku samotného účelu [10] .

48. Pokiaľ ide o uvedené skutočnosti, ombudsman poznamenáva, že Komisia vo svojej odpovedi zo 4. marca 2008 vysvetlila, že:

„ Ostatné časti príslušnej dvojstrannej dohody (t. j. prílohy I a III, ako aj nezverejnené časti osobitných podmienok a prílohy IV) nemožno zverejniť, pretože sa týkajú konkrétnych podmienok dohodnutých medzi stranami a obsahujú informácie špecifické pre EBOR. Zverejnenie týchto častí by zjavne poškodilo vzťah Európskeho spoločenstva s EBOR vzhľadom na výslovný nesúhlas EBOR s EBOR. Na jednej strane by sa tým znížila ochota EBOR spolupracovať s Európskym spoločenstvom a na druhej strane by to poškodilo stratégiu Spoločenstva v jeho vzťahoch s týmto medzinárodným orgánom. To by neovplyvnilo len súčasné dohody, ale mohlo by to zasahovať aj do budúcich rokovaní o podobných otázkach s [EBOR]. Okrem toho by to malo negatívny vplyv aj na vzťahy Spoločenstva s tretími krajinami, v ktorých EBOR pôsobí s podporou finančných prostriedkov Spoločenstva. Z týchto dôvodov by uvoľnenie príslušných častí vážne ovplyvnilo súčasné a budúce vzťahy s EBOR, ako aj s uvedenými tretími krajinami, čím by sa narušila ochrana verejných záujmov, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy ES s oboma týmito aktérmi. “

49. Vzhľadom na uvedené okolnosti sa ombudsman domnieva, že Komisia poskytla dostatočne presné vysvetlenia svojho spochybneného zamietnutia prístupu k požadovanému dokumentu. Ombudsman ďalej konštatuje, že Komisia po konzultácii s EBOR a po tom, ako bola informovaná o jej výslovnom nesúhlase so zverejnením [11] , správne dospela k záveru, že zverejnenie dohody z roku 2006 by mohlo skutočne ohroziť ochranu verejného záujmu, pokiaľ

ide o jej medzinárodné vzťahy s EBOR. Napokon napadnuté rozhodnutie nie je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením, pokiaľ ide o ochranu verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov.

50. Z uvedených dôvodov sa ombudsman domnieva, že Komisia správne uplatnila príslušné ustanovenia nariadenia č. 1049/2001 týkajúce sa konzultácií s EBOR a ochrany verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy. Ombudsman preto nezistil zodpovedajúci prípad nesprávneho úradného postupu.

51. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ombudsman nezistil žiadny prípad nesprávneho úradného postupu v súvislosti s argumentmi sťažovateľa týkajúcimi sa poskytovania nesprávnych a neúplných dokumentov, nedodržiavania právnych predpisov Spoločenstva týkajúcich sa konzultácií s tretími stranami alebo ochrany verejného záujmu, pokiaľ ide o medzinárodné vzťahy. V dôsledku toho nie je možné vyhovieť návrhu sťažovateľa.

C. Závery

Ombudsman na základe svojho vyšetřovania tejto sťažnosti a ako sa konkrétnejšie uvádza v bode 33 svojho rozhodnutia, zistil niekoľko nedostatkov v procesnom vybavovaní žiadosti sťažovateľa o prístup k dokumentom zo strany Komisie. Za normálnych okolností by identifikácia takýchto nedostatkov viedla ombudsmana k vydaniu kritickej poznámky.

Vzhľadom na odpoveď Komisie na pripomienky ombudsmana v jeho rozhodnutí o sťažnosti 3697/2006/PB, ktoré nasledovalo po nedostatkoch zistených v tomto rozhodnutí, však ombudsman verí, že Komisia bude vybavovať budúce žiadosti o prístup k dokumentom v súlade s postupmi, na ktoré odkazuje v tejto odpovedi. Vzhľadom na tieto okolnosti ombudsman nepovažuje v prejednávanej veci za potrebné vydať kritickú poznámku v súvislosti so svojimi zisteniami uvedenými v bode 33 rozhodnutia.

Sťažovateľ a Komisia budú o tomto rozhodnutí informovaní.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

V Štrasburgu 2. decembra 2009

[1] Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev, zmenené a doplnené nariadením Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006.

[2] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

[3] Rozhodnutie Komisie z 5. decembra 2001, ktorým sa mení a dopĺňa jej rokovací poriadok [oznámené pod číslom dokumentu K(2001) 3714] Ú. v. ES L 345, 2001, s. 94, týkajúce sa uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie.

[4] Ako sa uvádza v osobitných ustanoveniach prílohy C k finančnému memorandu.

[5] Kópia ktorej je postúpená sťažovateľovi spolu s týmto rozhodnutím.

[6] Na webovej stránke Úradu pre spoluprácu EuropeAid (http://ec.europa.eu/europeaid/index_en.htm [Prepojenie]).

[7] Pozri vec T-110/03, *Sison/Rada*, Zb. 2005, s. II-1429, bod 51.

[8] Pozri vec T-110/03, *Sison/Rada*, bod 46.

[9] Pozri vec T-110/03, *Sison/Rada*, bod 47 (týkajúci sa rozsahu preskúmania Súdu prvého stupňa).

[10] Pozri vec T-110/03, *Sison/Rada*, bod 60.

[11] ombudsman súhlasí s vyhlásením Komisie, že EBOR mohla lepšie posúdiť, či by sa zverejnenie dokumentov, ktoré pochádzajú od nej alebo spoluautorovala, malo zverejniť alebo či by takéto zverejnenie poškodilo jej oprávnené záujmy.